

NEW

לקוטי שיחות

שמיני SHEMINI

VOLUME 1, P. 222-230

LIKKUTEI SICHOS

INSIGHTS INTO THE WEEKLY PARSHA

BY THE LUBAVITCHER REBBE

Dedicated to

**Emmanuel (Mendel)
Karp**

1905 - 1989

son of Bernard (Berl) and Rose (Rezele)

Manny Karp was the first of his family born in the United States, in 1905. His first language was Yiddish. Losing his mother to the Spanish Flu shaped his resilience and commitment to helping others, ultimately leading to a career as a guidance counselor in Philadelphia public schools. He also served many years as the director of Camp Akiba in the Poconos.

Karp's legacy is characterized by his optimism and unwavering dedication to learning and mentorship. Emmanuel Karp died in 1989.

SHEMINI I | שמיני א

Adapted from *sichos* delivered on *Shabbos Parshas Re'eh*, 5710 (1950), and *Shabbos Parshas Shemini*, 5716 (1956)

Introduction

"You are what you eat" – this popular adage captures a basic truth recognized by both modern nutritionists and ancient wisdom alike. But in Jewish tradition, this principle extends far beyond physical health to encompass spiritual wellbeing. The Torah's dietary laws aren't merely arbitrary restrictions; they reflect profound spiritual realities that shape not just our bodies but the spiritual dimensions of our characters.

In the following *sichah*, the Rebbe reveals how the signs identifying kosher animals serve as a mystical blueprint for human conduct. The split hoof demonstrates the necessity to create separation between ourselves and earthliness, while still allowing Divine light to penetrate our material activities. Chewing the cud points to repeatedly "processing" our actions, examining and re-examining our engagement with the physical world to ensure it aligns with Divine intent.

These insights transform our understanding of *kashrus* into a comprehensive approach to life. Through these laws, the Torah guides us in refining the aspects of our physical nature so they can be elevated to serve a higher purpose. By internalizing the principles that the laws of *kashrus* embody, we learn to navigate material existence while maintaining our connection to "G-d's true oneness,"¹ ensuring that even our most earthly endeavors remain infused with Divine light.

1. *Tanya, Iggeres HaKodesh*, Epistle 9.

Kosher Signs, a Mystical Imprint

What Signs Say

1. This week's Torah portion discusses the kosher animals which one may eat and the non-kosher animals which one may not eat. The Torah provides two identifying signs for a kosher animal: It must chew its cud and have split hooves.

Regarding these signs, there is a scholarly inquiry¹ whether:

a) The signs are the cause of the animal's kosher or non-kosher status. In other words, because the animal chews its cud and has split hooves, it is kosher, while the lack of these signs causes the animal to be non-kosher.

b) Alternatively, the signs are merely identifying factors that indicate the kosher status of the animal, while the status itself stems from other causes. G-d endowed them with signs through which we can identify their status so that we know which animals are kosher.

What is the difference between these two approaches? The law is that an animal born from a kosher animal is itself kosher even if it does not have the signs of kosher status.² For example, an animal born with uncloven hooves but born from a kosher animal is kosher. Although it lacks any signs of kosher status, nevertheless, it receives that status since it comes from a kosher animal.

א. אין היינטיקער סדרה רעדט זיך וועגן די בהמות טהורות וועלכע מען מעג עסן, און די בהמות טמאות וואס מען טאר ניט עסן. און די תורה גיט אן צוויי סימנים אויף א בהמה טהורה: מעלת גרה און מפרסת פרסה.

וועגן די סימנים איז פאראן א חקירה^א, צי זיי זיינען סבות אויף טהרה וטומאה, דאס הייסט אז מצד דעם וואס די בהמה איז א מעלת גרה און א מפרסת פרסה איז זי א טהורה, און אזוי פארקערט, אדער זיי זיינען בלויז סימנים המבררים, דאס הייסט, אז די טהרת הבהמה איז מצד אנדערע סבות, נאר בכדי מיר זאלן וויסן וועלכע בהמות זיינען טהורות, האט דער אויבערשטער אריינגעגעבן אין זיי סימנים דורך וועלכע מיר וועלן וויסן אז זיי זיינען טהור.

דער חילוק פון די צוויי אופנים איז:

דער דין איז אז היוצא מן הטהור טהור כו^ב, כאטש ער האט ניט קיין סימני טהרה. ווי צום ביישפיל, היוצא מן הטהור ופרסותיו קלוטות, כאטש ער האט ניט קיין סימני טהרה, וויבאלד, אבער, ער קומט ארויס פון א טהור איז ער אויך טהור.

1. See the Rogatchover *Gaon's Tzafnas Panei'ach on Rambam, Hilchos Maachalos Assuros* 1:1, which discusses all the following in elaborate detail. Note *Moreh Nevuchim*, Vol. 3, ch. 48. In that source, *Rambam*

writes: “[An animal's possession of] the signs [that designate it as kosher] are not the reason it is permitted, nor is a lack of those [signs] the reason it is forbidden. Nevertheless, they are signs {that enable us to}

know which type of food is exemplary and which is deplorable.” See also *Likkutei Sichos*, Vol. 2, p. 375ff.

2. *Bechoros* 5b; *Rambam, Hilchos Maachalos Assuros* 1:4-5.

If we say, as with the second approach, that the signs of kosher status are merely identifying signs, then this law is also understandable from a logical perspective. Since an animal was born from a kosher mother, the presence or lack of kosher signs is not significant.

If, however, we say, as with the first approach, that the signs are the cause of the animal's kosher status, then logically it should follow that [an animal with] uncloven hooves should not be kosher. It is due solely to a Divine decree (*gezeiras hakasuv*) that the law states that the animal is in fact kosher.

There is a practical difference in *halachah* whether an animal's kosher status derives from logical reasoning or from a Divine decree: It is forbidden to use kosher food for amusement. When does this apply? If the food derives from a kosher species. If, however, its species is non-kosher, yet it is kosher due to a Divine decree, then this prohibition does not exist.

The proof for this is found in an explicit verse,³ "Leviathan, which You created to sport with..." Since the Leviathan will be served to the righteous at the feast to be held for them in the Ultimate Future,⁴ we know that it is kosher and, consequently, the *Talmud Yerushalmi*⁵ asks: How is it permitted to play with a kosher creature? It answers that the Leviathan is intrinsically a non-kosher creature but will be permitted in the Ultimate Future by Divine decree in exception to its [inherent] forbidden status. We see from this that if a species' kosher status is due to a Divine decree, it is permitted to sport with it.

Signs and Significance

2. There are several proofs that the signs mentioned in the Torah are a cause of kosher status. This is also implied from the language of the verse, which

אויב מען וועט זאגן אז די סימני טהרה זיינען ניט מער ווי סימנים מבדרים, איז דער דין פארשטאנדיק אויף מצד הסברה: וויבאלד ער איז יוצא מן הטהור, האט דארט דער ענין פון סימנים קיין ארט ניט. אויב, אבער, מען וועט זאגן אז די סימנים זיינען א סבה אויף דער טהרה, דארף מצד הסברה אויסקומען אז אויב פרסותיו קלוטות דארף ער זיין טמא. און דאס וואס דער דין איז אז ער איז טהור איז דאס מצד גזירת הכתוב.

א נפקא מינה לדינא, צי די טהרה איז מצד הסברה, צי מצד גזירת הכתוב איז:

מיט א דבר טהור טאר מען זיך ניט שפילן. ווען איז דאס גערעדט געווארן? אויב ער איז פון א מין טהור, אויב, אבער, זיין מין איז א טמא, נאר ער איז טהור מצד א גזירת הכתוב, איז דער איסור ניטא.

די ראיה אויף דעם: לוינתן זה יצרת לשחק בו, פרעגט דער ירושלמי, ווי מעג מען זיך שפילן מיט א דבר טהור? און ער ענטפערט, אז לוינתן איז בעצם א דבר טמא והותר מכלל איסור. זעט מען פון דעם, אז אויב די טהרה איז מצד א גזירת הכתוב, מעג מען זיך דערמיט שפילן.

ב. עס זיינען פאראן כמה ראיות אז די סימני טהרה זיינען א סבה אויף דער טהרה. אזוי איז אויך משמע פון לשון הפסוק, וואס ער

3. Tehillim 104:26.

4. Bava Basra 74b-75a, et al.

5. *Talmud Yerushalmi, Shabbos*, the conclusion of ch. 9. See also the conclusion of ch. 3 in Trac-

tate *Chulin* in the *Talmud Bavli*, and [Maharsha's *Chidushei Aggados* on that source.

states, “For it chews its cud but does not have a split hoof, it is impure to you.”⁶ The implication of the verse is that *because* it lacks one of the signs of kosher status, it is not placed in the kosher category.

There is also proof from the law that a swamp rooster⁷ is forbidden. *Tosafos*⁸ explains that the principle “[an animal born] from a kosher [animal] is kosher” does not apply to the male of this species because the chick is not born directly from the mother, but it is hatched from an egg and is halachically considered as having grown from the earth.⁹ Therefore, it is deemed non-kosher because it has the signs of a non-kosher fowl.¹⁰

Were we to say that the signs are merely identifying factors, then since we know that the mother of the swamp rooster is kosher, why should it matter that it has non-kosher signs? We must therefore say that the signs are a cause of kosher status, and the principle that “[a living creature born] from a kosher species is kosher” is a Divine decree. Accordingly, since a swamp rooster is deemed as having grown from the earth, this principle does not apply to it.

Building on the above discussion, we need to understand the relationship of chewing the cud and having split hooves to an animal’s kosher status. In particular, when considering the inner meaning of this matter – even if we say that the signs are merely identifying factors and not causes – it is well known that everything, even worldly matters, comes about as a result of Divine Providence. How much more so is this true regarding matters concerning the Torah and its *mitzvos*. Therefore, the very fact that these signs were established for identifying an animal’s kosher status demonstrates that they are [at least] related to kosher status – [if only] as an effect of the animal being kosher, and not as a cause in accordance with the first approach.

6. *Vayikra* 11:4.

7. The identity of the fowl described as a swamp rooster is a matter of question. The Talmud states that the female of this species is kosher, but

the male is not.

8. The first opinion in *Tosafos, Nidah* 50b, s.v. *tarnegolta*.

9. See *Temura* 31a.

10 Although the Torah does not

זאגט, כִּי מַעֲלָה גֵרָה הוּא וּפְרָסָה אֵינְנוּ מִפְּרִיס וּגו’.

עס איז אויף אַ ראַיָּה פֿון דעם דין תּרְנַגּוּל דאַגמא אָסור. זאָגט תּוֹסְפוֹת⁷ אַז דאָ גייט נישט אָן דער כָּלֵל הַיּוֹצֵא מִן הַטְּהוּר טְהוּר, ווייַלע דער אַפְרוּחַ מֵעֶפְרָא קאָ גִּדִּיל (ער וואַקסט פֿון ערד), בְּמִילָא ווערט ער טמא מצד די סימני טומאה. אויב מען וועט זאָגן אַז זיי זיינען נאר סימנים המְבַרְרִים, היינט וויבאלד אַז מען ווייס פֿון וואָס פֿאַר אַ מין דער תּרְנַגּוּל קומט, איז וועמען אַרט דאָס אַז ער האט סימני טומאה? מוז מען זאָגן אַז די סימנים זיינען אַ סָבָה צו דער טְהוּרָה, און דער כָּלֵל הַיּוֹצֵא מִן הַטְּהוּר טְהוּר איז אַ גִּזְרֵת הַכְּתוּב, דערפֿאַר אויב מעפֿראָ קאָ גִּדִּיל - איז דאָךְ נישט שׂוֹיָךְ דער כָּלֵל.

דאָרף מען פֿאַרשטיין די שייכות פֿון מעֲלַת גֵרָה וּמִפְרָסַת פֿרָסָה צו טְהוּרָה. וּבִפְרָט אַז בְּפְנִימִיּוּת הַעֲנָן, - אַפִּילוּ מען וועט זאָגן אַז די סימנים זיינען נישט מער ווי מְבַרְרִים, - איז ווי באַוואָסט אַז אַלץ אַפִּילוּ עֲנִינִים פֿון וועלט זיינען בְּהַשְׁגָּחָה פֿרִטִּית, ועל אחת כְּמָה וְכִמָּה עֲנִינֵי הַתּוֹרָה וּמִצְוֹתֶיהָ, איז דאָךְ פֿון דעם גּוֹפָא וְנָאס די סימנים זיינען נִקְבָּע געוואָרן אויף טְהוּרָה, אַ רֵאָיָה אַז זיי זיינען שׂוֹיָךְ צו טְהוּרָה, על כָּל פְּנִים בְּתוֹר מְסוּבָב, נישט בְּתוֹר סָבָה ווי לויט דעם עֲרֻשְׁטֵן אופֿן.

mention the signs through which fowl are designated as kosher, but only lists those fowl that are not kosher, our Sages (*Chulin* 59a, 60bff.) identified certain characteristics found in these non-kosher fowl.

Character Through Consumption

3. The food a person eats is transformed into his flesh and blood. As such, one of the reasons¹¹ the Torah prohibits eating certain foods is so that the characteristics of the forbidden animal that are not desirable¹² do not become incorporated into the person's body and character.

On this basis, it is possible to understand that this applies also regarding the signs that designate kosher and non-kosher status. The prohibition against eating animals that do not chew their cud and have split hooves exists so that the undesirable traits and characteristics identified with these animals should not be transferred to the person partaking of them. The implication is that a person's conduct should exemplify the qualities of having split hooves and chewing cud.

ג. איינער פון די טעמים אויף מאכלות אסורות איז, ווייל פון יעדער מאכל וואס מען עסט ווערט דאך דם ובשר כבשרו, האט די תורה גע'אסר'ט די מאכלות אסורות בכדי עס זאלן נישט איינגעלידערט ווערן אין דעם מענטש די אייגנשאפטן פון דעם מאכל האסור, וואס זיינען נישט קיין גוטע.

פון דעם איז פארשטאנדיק אויך אין דעם ענין פון סימני טהרה וטומאה. דער איסור פון עסן אזעלכע בהמות וועלכע זיינען נישט מעלה גרה און מפריס פרסה בכדי די תכונות - אייגנשאפטן - זאלן נישט איבערגיין אין דעם מענטש - באווייזט אז דעם מענטשנס פירונג דארף זיין - מפריס פרסה און מעלה גרה.

Signs of Character

4. As has been frequently stated, everything in the Torah serves as a lesson, an instruction for a person to apply in his life. Therefore, the fact that the signs in an animal are, at the very least, indications of the kosher status of the animal, also teaches that the traits that parallel chewing the cud and having split hooves reflect positive virtues. Having or lacking qualities that correspond to these characteristics clarify and distinguish a person's conduct, whether it is pure, or the opposite (Heaven forbid).

There is yet another aspect to this: These criteria and identifying signs for kosher status pertain specifically to an animal. Similarly with regard to a person, they apply to the "animal" in

ד. ווי געזאגט אז אין תורה איז יעדער ענין א הוראה, אן אנווייזונג צום מענטש, איז דאס - וואס די סימנים ביי א בהמה זיינען, על כל פנים, לברר טהרת הבהמה - אויך א הוראה אז די תכונות מעלה גרה און מפריס פרסה ביי דעם מענטשן, זיינען מברר און מבחין זיינע הנהגות, צי זיי זיינען טהור, אדער חס ושלום פארקערט.

נאך א פרט אין דעם: די הבחנה ובירור אויף טהרה - זיינען בנוגע א בהמה. ודוגמת זה באדם - הבהמה שבבלו

11. Ramban on Vayikra 11:13. See also the Shulchan Aruch, Yoreh Deah 81:7. Both of these sources emphasize the possibility of undesir-

able character traits resulting from eating non-kosher foods.

12. In his characteristic fashion, the

Rebbe does not refer to something as "bad."

his heart, the animal soul. [However,] these criteria and identifying signs do not apply concerning the matters of the Divine soul: The Torah and its commandments. They are inherently good. Accordingly, whether the Torah and its *mitzvos* are carried out completely for their own sake (*lishmah*) or with ulterior motives, external criteria are not necessary to determine their acceptability, because even when one acts with ulterior motives, one should still study Torah and fulfill its commandments. As our Sages state,¹³ “One should always study [Torah] and fulfill [its] commandments even [if] not for their own sake, because from doing so not for their own sake, one will eventually come to do so for their own sake.” The criteria for a kosher animal used to clarify the nature of a person’s actions are necessary only regarding material matters that are connected with the animal soul; one must discern whether the “animal” is kosher or not.

The Torah mentions both types of animals, not only the kosher animals but also the non-kosher animals. This means that even when conducting oneself according to Torah, one can also [behave as] a non-kosher animal, so to speak. As *Ramban* says,¹⁴ one can be “a degenerate with the permission of the Torah,” indulging in permitted pleasures without restraint. It will appear to the person that he is acting with the permission of the Torah, for he is not transgressing any prohibitions. In truth, however, he is violating the commandment,¹⁵ “You shall be holy,” which is a fundamental and primary commandment. To distinguish what is a kosher animal, the Torah gives two signs: a) split hooves [and] b) chewing cud. We must thus clarify [these signs’] corresponding qualities in our conduct.

של אדם, די נפש הבהמית. די הבקנה און בירור זיינען ניט בנוגע די ענינים פון נפש האלקית, תורה ומצוותיה, צי זיי זיינען אינגאנצן לשמה צי מיט א פניה, ניט אויף דעם איז די הבקנה - ווארום אפילו בשעת ס'איז מיט א פניה דארף מען אויף לערנען תורה און מקיים זיין מצות, לעולם ילמוד ויקיים מצות אפילו שלא לשמה שמתוך כו'. די הבקנה איז בנוגע ענינים הגשמיים, וועלכע זיינען פארבונדן מיטן נפש הבהמית, דארף מען מבחין זיין צי די "בהמה" איז א טהורה צי ניט.

ביידע בהמות שטייען אין דער תורה, אויף די בהמה טמאה. דאס הייסט אז אפילו פירנדיק זיך על פי תורה, קען מען אויף זיין א בהמה טמאה. ווי דער רמב"ן זאגט אז מען קען זיין א נבל ברשות התורה (דאס הייסט אז עס דוכט זיך אויס אז דאס איז ברשות התורה, באמת איז ער דאך עובר אויפן ציווי' פון קדושים תהיו - א ציווי עיקרי ושרשי). איז אויף צו מבחין זיין וואס איז א בהמה טהורה, גיט די תורה צוויי סימנים: א) מפרסת פרסה. ב) מעלת גרה.

13. *Pesachim* 50b; the Alter Rebbe's *Shulchan Aruch, Hilchos Talmud Torah* 4:3; *Tanya*, ch. 39.

14. See *Ramban's* commentary on *Vayikra* 19:2.

15. *Vayikra* 19:2. see *Ramban's* commentary. See also *Tanya*, ch. 30.

The Mystical Dimension of the Kosher Signs

5. To focus on the lesson derived from split hooves: In general, there is a fundamental difference between an animal's head and its feet – as is also understood from the laws of *tereifos*, wounds or illnesses that render an animal non-kosher.¹⁶ Even in an animal, only the feet are close to the ground. Metaphorically, this teaches that the lofty faculties even of the animal soul should not be immersed in physicality, i.e., involved with coarse and earthly matters. One should engage in such activities only with the faculties of action,¹⁷ and regarding those faculties, only to the extent necessary.

It is related that the Rebbe (Rashab), of blessed memory, once told a chassid who was intellectually talented and respected by his fellow chassidim, but who had gone into the business of selling galoshes, “Feet in galoshes I have seen, but a head in galoshes...”

In addition, even regarding the foot's connection with materiality, there must be a hoof (פרסה, *parsah* with a *hei*) between the foot and the ground, creating a separation even between the feet and earthliness. The hoof, whose function is like a curtain (פרסא, *parsa* with an *alef*) – a separation that conceals, as mentioned above – must be split, allowing light to pass through. This means that even in earthly matters, there must be space for Divine light to shine through – i.e., one should be able to see G-dliness in them.

To refer to a somewhat parallel concept: *Chassidus*¹⁸ explains the concept of hair as follows – regarding a woman, her exposed hair is considered “nakedness,”¹⁹

ה. בכלל איז אויך ביי א בהמה פאראן אן עיקר'דיקער חילוק צווישן ראש (קאפ) מיט רגל (פוס) - ווי פארשטאנדיק אויך פון הלכות טריפות וכו'. איז אויסער דעם אפילו ביי א בהמה זיינען נאענט צו דער ערד נאר די פיס, דאס הייסט אז מיט די כחות נעלים אויך פון נפש הבהמית - דארף מען ניט ליגן אין גשמיות, ענינים ארציים, נאר מיט די כחות פון מעשה" וויפל מען מוז.

- מען דערציילט אז דער רבי (מוהרש"ב) נשמתו עדין האט געזאגט צו א חסיד, וועלכער איז געווען א ציור און א בעל כשרונות וואס האט זיך אריינגעטאן אין מסחר פון קאלאשן: "פיס אין קאלאשן האב איך געזען, אבער א קאפ אין קאלאשן..." -

אויסער דעם דארף זיין אין רגל, צווישן דער פוס און דער ערד - א פרסא, א הפסק אפילו צווישן רגלים און ערדישקייט.

די פרסה וואס איר ענין איז פנ"ל, פרסא - באל"ף - הפסק והעלם, דארף אבער זיין א צעשפאלטענע. דאס הייסט אז אויך אין די ענינים ארציים זאל לייכטן ג'טלעכקייט, ער זאל אין זיי זען אלקות.

(ווי עס ווערט דערקלערט אין חסידות²⁰ בענין השערות, אז ביי אן אשה איז שער באשה ערוה,

16. For example, even a slight perforation in the membrane surrounding the brain renders an animal *tereifah* (Shulchan Aruch, Yoreh Deah 31:1). The laws regarding a wound on the

foot are not as severe.

17. See also *Likkutei Sichos*, Vol. 1, pp. 61ff. and 189ff.

18. *Likkutei Torah, Vayikra*, the

maamar entitled *Venikdashiti; Derech Mitzvosecha, mitzvas tiglachas metzora*.

19. *Berachos* 24a.

and regarding the Levites, it is written,²⁰ “And they shall pass a razor over their entire flesh,” implying that hair is a negative factor that must be removed for them to serve in the Sanctuary. Conversely, however, regarding a Nazirite, it is written,²¹ “He shall let the hair of his head grow,” and it is designated as holy.

The explanation for this apparent paradox – that hair is sometimes holy and sometimes unholy – is that when the flow of vitality and light is diminished, hair is a deficiency. (The reason is that hair comes about through a process of restriction, i.e., the life-force that makes it grow must pass through – and while doing so is constrained by – the barrier of the skull.) However, when the spiritual vitality and light are abundant, hair is necessary. Therefore, it is written regarding the hair of a Nazirite,²¹ “It shall be holy; he shall let his hair grow wildly.” Similarly, for an animal to be kosher, its hoof must be split to allow G-dly light to pass through.²²

As stated in *Tanya*,²³ “Even {when involved} in earthly matters, [the Jewish people] should not be separate from *echad haemes*, “[G-d’s] true oneness.”²⁴ Therefore – to allow G-dly light to permeate into even the lowest dimensions of material existence – the hoof must be entirely split, i.e., G-dliness should reach the lowest dimensions of physical existence.

Only then can one transform the animal within one’s own being into a kosher animal. In other words, in this way, one’s animal nature – the physical dimension of existence that is necessary for the body – will be a pure animal.

20. *Bamidbar* 8:7.

21. *Ibid.* 6:5.

22. The Rebbe is emphasizing that because material involvement – the earth – can be a negative factor, a person must be somewhat disengaged, like the animal’s foot is covered by a hoof. However, the hoof must be split; in other words, it must allow Divine light to pass through it. Hair serves as an analogy for this process, because the skull separates

between the hairs and the source of their nurture. Because of that separation, the vitality that passes into the hair is diminished. For that reason, hair can be a negative factor. However, when much light passes through – as in the hairs of a Nazirite – which grow wildly, the hair can be a positive factor. Similarly, when the cleft of the hoof passes from one side to the other, G-dly light can reach and permeate even material matters.

אויך ביי די לויים איז וועבירן תער כו', אבער ביי א נזיר שטייט גדל פֿרע שער ראשו. רעדט זיך דער ביאור אין דעם, אז וואו דער חיות ואור איז במיעוט דארט זיינען שערות (צמצום, ועל ידי הפסק הגלגולת) א חסרון, מה שאין כן וואו דער חיות און אור איז בריבוי - דארף זיין שערות. דערפאר איז ביי א נזיר קדוש יהיה גדל פֿרע וכו'. וכן הוא בענין הפרסה פון א בהמה אז די פרסה דארף זיין א צעשפאלטענע).

און ווי געזאגט אין תניא, שגם בעניני ארץ לא יפרדו מאחד האמת - אז אויך אין די ענינים פון וועלט זאל מען זיך ניט אפשיידן פון דעם אויבערשטן - אחד האמת. און דערפאר דארף די צעשפאלטנקייט זיין אויך דורך און דורך - עס זאל אנקומען אויך גאר אונטן.

וואס דעמאלט דוקא קען מען מאכן פון דער בהמה א בהמה טהורה, דאס הייסט אז זיין בהמה, די גשמיות וואס איז מוכרח מצד הגוף, זאל זיין א בהמה טהורה.

23. *Tanya, Iggeres HaKodesh*, Epistle 9.

24. When we refer to G-d as “one” in the *Shema*, our intent is not merely that there is only one G-d, but that G-d is one with all existence, even the lowest forms of material entities (*Tanya*, loc. cit.) by speaking of G-d’s “true oneness,” the Alter Rebbe in *Tanya* – and the Rebbe here in the *sichah* – is emphasizing this all-pervasive element of G-dliness.

As stated in *Kehilas Yaakov*, composed by the author of the book *Melo HaRo'im*, the word בהמה (*beheimah*, animal) is an acronym for בשר היורד מן השמים (*basar hayoreid min hashamayim*, “flesh that descends from Heaven”). Such flesh is certainly pure, for “nothing impure descends from Heaven.”²⁵

און ווי עס שטייט אין קהלת יעקב פון בעל המחבר ספר מלא הרועים אז בהמה איז ראשי תיבות: בשר היורד מן השמים, וואס דאן איז זי אונדאי א טהורה, כי אין דבר טמא יורד מן השמים.”

Avoiding a Slippery Slope

6. There is another aspect to the sign of a split hoof²⁶ – the hoof is split into two parts. This means that the way one walks, i.e., proceeds on the earth and involves himself with earthly matters, should not be confined to a singular approach, but should be characterized by two motifs, “the right hand [that] draws near and the left hand [that] pushes away.”²⁷

There are some who operate only with “the right hand [that] draws near,” without any restraint. They argue that in order to bring Jews closer to Torah, it is worthwhile to compromise certain aspects of the Torah and even to remake the Torah according to the spirit of the times (Heaven forbid).

The idea that we should bring all Jews closer to Torah is indeed true. As has been discussed several times,²⁸ the *mishnah* that teaches,²⁹ “Love the created being and draw them close to Torah,” implies that even those who are merely “created beings,” i.e., who have no positive virtue other than being G-d’s creations,³⁰ should also be brought closer to Torah.

However, the argument that for this purpose one should make modifications – which in truth are corruptions of – in the Torah runs contrary to the Torah’s path (Heaven forbid). As the wording

ז. נאך א פרט איז דא אין מפריס פרסה²⁶, אז די פרסה איז צעשפאלטן אויף צווייען, דאס הייסט אז דער הילוד על הארץ, דער האבן צו טאן מיט ענגנים ארציים, דארף זיין אין צוויי תנועות, ימין מקרבת ושמאל דוחה.”

עס זיינען פאראן אנעלכע וואס ביי זיי איז נאר דער ימין מקרבת, אן קיין שום אפהאלט. זיי טענהן אז בכדי צו מקרב זיין אידן צו תורה, איז פדאי צו פארבויגן ענגנים פון תורה און אפילו איבערמאכן חס ושלום תורה לפי רוח הזמן.

דער ענגן אז מען דארף מקרב זיין אלע אידן צו תורה, איז טאקע אמת, ווי מען האט שוין גערעדט מערערע מאל²⁸ אין דעם פירוש המשנה²⁹, אוהב את הבריות ומקרבתן לתורה, אז אפילו די וואס זיינען גיט מער ווי בריות בעלמא, דאס הייסט וואס זיי האבן אין זיך גיט קיין מעלה מער גיט וואס זיי זיינען דעם אויבערשטנס באשעפענישן³⁰, דארף מען אויך זיי מקרב זיין צו תורה.

אבער דאס וואס זיי טענהן אז צוליב דעם זאל מען מאכן תקונים – וואס באמת זיינען דאס קלקולים – אין תורה חס ושלום, דאס איז היפך

25. *Sanhedrin* 59b.

26. The Rebbe explains an additional lesson that can be derived from the sign of a split hoof in *Likkutei*

Sichos, Vol. 2, p. 378.

27. *Sotah* 47a; *Sanhedrin* 107b.

28. See also *Likkutei Sichos*, Vol. 1,

p. 99ff., Vol. 2, p. 316ff.

29. *Avos* 1:12.

30. *Tanya*, ch. 32.

of that *mishnah* itself states, one must “bring them closer to Torah.” They should be brought closer to the Torah, but the Torah should not be drawn closer to them and remade to fit their spirit.

Even if this argument – that by compromising Torah principles one would bring Jews closer – were valid, it is untenable according to our Torah tradition. This principle must be known: According to Jewish Law, one is forbidden to change even the smallest detail of Torah, whether it is a Scriptural law, a Rabbinic law, or even an enactment established by our Sages in recent generations.

The only exception would be a change initiated by a true Prophet and only then as a temporary measure. In such an instance, following the Prophet’s instructions would be mandated by the Torah and, hence, like all *mitzvos*, would be obligatory. The classic example is that of Prophet Eliyahu on Mount Carmel, where he commanded the people to offer a sacrifice even though it was not being offered in the *Beis HaMikdash*. Since he was a Prophet and commanded this only as a temporary measure, the people were obligated to follow his directive.³¹ However, otherwise, one is forbidden to deviate even the slightest degree from the Torah, regardless of what might be accomplished by doing so.

Moreover, the truth is that not only will such compromises not bring about any improvement or draw Jews closer to Torah, but on the contrary, they will make matters worse. The people making such compromises will be subsumed within – and overwhelmed by – those they are trying to influence until, ultimately, they will completely deviate from the Torah and Judaism.

There is a well-known analogy which my revered father-in-law, the Rebbe Rayatz used to illustrate this situation: A person who becomes lost in a for-

דרך התורה, און ווי דער לשון אין דער משנה גופא: ומקרבן לתורה, צוברענגען זיי צו תורה, אבער ניט שלעפן די תורה חס ושלום און איבערמאכן זי לפי רוחם.

אפילו אויב זייער טענה וואלט געווען א גערעכטע טענה, אז דורך דעם וועט מען מקרב זיין אידן, דארף מען וויסן אז על פי דין התורה טאר מען ניט משנה זיין חס ושלום אפילו קיין דקדוק קל פון תורה, סיי א דאורייתא, סיי א דרבנן, און אפילו דאס וואס רבובתינו האבן מתקן געווען אין די לעצטע דורות.

- סיידן א נביא אמת און ווען ער זאגט עס בדרך הוראת שעה בלבד, - וואס דאן איז דאס א דין פון תורה - ווי אלע מצוות - אז מען דארף זיך צוהערן צו אים, און אזוי ווי אליהו בנהר הכרמל, א נביא, און דאס אויך בלויז בדרך הוראת שעה", אבער ווען ניט דאס, טאר מען ניט אפקערן חס ושלום א זיז כל שהוא פון תורה, ניט קוקנדיק וואס דורך דעם וועט מען אויפטאן -

ובפרט אז דער אמת איז, אז ניט נאר וואס דורך דעם וועט מען גאר ניט מתקן זיין און מען וועט ניט מקרב זיין אידן צו תורה, נאר אדרבה, מען מאכט דורך דעם ערגער, מען ווערט אליין איינגעשלונגען אין זיי, ביז מען קערט אפ חס ושלום לגמרי פון תורה און אידישקייט.

ווי דער באוואוסטער משל פון כבוד קדשת מורי ורבי אדמו"ר, אז בשעת א מענטש געפינט זיך פארבלאנדזשעט אין וואלד צווישן

31. See Rambam, *Hilchos Yesodei HaTorah* 9:3.

est among predatory animals did not find himself there suddenly; he did not leave his house and immediately enter the depths of the forest. Instead, it was a gradual process. He began walking on the king's highway – the path of the King of the Universe. Then, he turned a hairsbreadth off the king's highway, proceeded further, then deviated another hairsbreadth, and yet another hairsbreadth. He continued on his path until he realized that he was deep in the forest, with predatory beasts all around him.

חיות הטורפות - מיינט דאך דאס ניט אז ער איז ארויס פון זיין הויז גלייך אין מיטן טיפן וואלד. נאר פריער איז ער געגאנגען בדרך המלך, מלכו של עולם, און דערנאך האט ער אפגעקערט פון דעם דרך המלך איין חוט השערה, און צו דער חוט השערה נאך א חוט השערה, און נאך א חוט השערה, ביז ער האט זיך געכאפט אז ער געפינט זיך אין טיפן וואלד צווישן חיות טורפות.

A Deeper Conception of Chewing the Cud

7. However, the sign of a split hoof alone is insufficient for an animal to be considered kosher; it must have an additional sign: chewing its cud.

There is a metaphoric dimension to this requirement. Before engaging in any physical activity one is thinking of doing, he must thoroughly “chew it over,” clarifying once and then again whether he should do it, and how he should do it. Only then will his actions be similar to a kosher animal.

According to *Chassidus*,³² chewing the cud – further chewing partially digested food – symbolizes the general concept of *birurim*: The mission of refining the world's material substance that was given to humanity. That task is twofold. The first stage involves the refinement empowered by the Divine name with the numerical equivalent of **בן**, *ban*, 52. This phase comprises elevating the coarseness of physical existence. The second stage involves the refinement empowered by the Divine name with the numerical equivalent of **מה**, *mah*, 45. This phase comprises a further degree of refinement, enabling an entity that had already been refined to undergo further refinement and be absorbed within holiness.

ח. דער סימן פון מפרסת פרסה אליין איז אבער ווייניק, מען דארף האבן אויך דעם סימן פון מעלת גרה.

יעדער דבר גשמי וואס מען גייט טאן, דארף מען גוט איבערקייען, מברר זיין איין מאל און נאך אמאל, צי ער זאל דאס טאן, און ווי ער זאל דאס טאן און נאר דאן איז עס א בהמה טהורה.

על פי חסידות - הענין דכללות הביורים - בירור ב"ן ואחר כך בירור מ"ה.

32. See *Likkutei Torah, Vayikra*, p. 7a ff., et al.

When One's Own Knowledge Is Not Enough

8. There is also a lesson that can be derived from the signs of a kosher fowl: The signs of a kosher fowl are not explicitly mentioned in the Torah but rather were attested to by our Sages. The Sages clarified that we cannot rely on the signs alone; rather, there must be a tradition that this species of fowl is kosher.³³ When there is no known tradition regarding whether a species of fowl is kosher, a person's word is accepted if he says, "My teacher ("Rebbe") the hunter permitted this species."³⁴

On the surface, why is a tradition necessary? One should be able to see the signs and know on one's own. Nevertheless, the point of the law is that a person cannot rely on his own understanding. It is possible to study the *Shulchan Aruch*³⁵ and – according to one's own understanding – be committed to carrying out G-d's law to the extent that he thinks he is even conducting himself beyond the letter of the law, yet at that very moment to be in the lowest depths. Every person must measure himself against the objective yardstick of tradition.

Implied in the Hebrew word for "tradition," *mesorah*, is the meaning "dedication" and "devoted connection." To refer back to the passage from the *Shulchan Aruch* mentioned above, to know what is kosher, it is necessary to have a devoted connection to a Rebbe, "a Rebbe that is a hunter;" [i.e.,] one who hunts for Jewish souls and is actively involved in saving them. He is "expert in them and their names,"³⁴ knowing how to protect them from the counsel of the evil inclination.

ט. נאך א הוראה קען מען ארויסנעמען פון סימני טהרה ביי אן עוף.

ביי אן עוף, טאר מען אויף סימנים אליין זיך ניט פארלאזן און מען דארף האבן אויך מסורה". אין פלוג, צוליב וואס דארף מען האבן מסורה? מען קען דאך זען די סימנים און אליין וויסן. נאר דער ענין איז, אז אויפן אייגענעם שכל קען מען זיך ניט פארלאזן, מען קען לערנען שלחן ערוך, און אפילו פירן זיך, לויט זיין שכל, לפנים משורת הדין און זיין בשעת מעשה אין שאול תחתית רחמנא לצלן. עס דארף זיין מסורה, וואס מסורה איז אויך פון לשון מסירה והתקשרות, התקשרות צום רבי'ן, ורבי ציד, א רבי וואס האט זיך עוסק געווען אין מציל זיין נפשות ישראל, און איז בקי בהם ובשמותיהם, פון עצת היצר.

(מלוקט משיחות ש"פ ראה תש"י, ש"פ שמיני תשט"ז)

33. *Shulchan Aruch, Yoreh Deah* 82:3.

34. *Ibid.* 82:2.

35. *The Code of Jewish Law.*

(א) הלכות תלמוד תורה לאדמו"ר הזקן פרק ד הלכה ג. תניא פרק לט.
(ב) רמב"ן ריש פרשת קדושים. זע אויך תניא פרק ל.
(ג) זע אויך לקו"ש ח"א עמוד 16 און ווייטער און 981 און ווייטער.

(ג) שבת סוף פרק ט, זע אויך חולין סוף פרק ג ובחידושי אגדות שם.
(ד) ד"ה תרנגולתא, נדה ג, ב.
(ה) רמב"ן על התורה ויקרא יא, יג. ועוד.
זע אויך שולחן ערוך יורה דעה סוף סימן פא.

(א) צפנת פענח (להרגצובי) על הרמב"ם ריש הלכות מאכלות אסורות - עיין שם כל זה בארוכה. ולהעיר ממורה נבוכים ח"ג פמ"ח. זע אויך לקו"ש ח"ב ע' 573 ואילך.
(ב) בכורות ה, ב.

- (ט) לקוטי תורה ד"ה ונקדשת. דרך מצותיך מצות תגלחת מצורע.
 (י) אגרת הקדש סימן ט.
 (יא) סנהדרין נט, ב.
 (יב) הוראה נוספת בזה זע לקו"ש ח"ב ע' 873.
- (ג) סוטה מז, א. סנהדרין קז, ב.
 (ד) זע אויך לקו"ש ח"א עמוד 99 און ווייטער. לקו"ש ח"ב ע' 613 ואילך.
 (טו) אבות פרק א משנה יב.
 (טז) תניא פרק לב.
- (ז) רמב"ם הלכות יסודי התורה פרק ט הלכה ג.
 (ח) שולחן ערוך יורה דעה סימן פב, סעיף ג.

SHEMINI II | שְׁמִינִי ב

Adapted from a *sichah* delivered on *Shabbos Parshas Shemini*, 5710 (1950)

Introduction

There is a legendary story – quite possibly liberally embroidered – about *Rambam* at the Sultan’s court.

A rival courtier claimed he could train a cat to act completely human. *Rambam* challenged him, insisting that an animal’s nature cannot be fundamentally changed. The Sultan arranged for a demonstration, and as the appointed day approached, *Rambam’s* friends reported seeing the cat walking on its hind legs, using its front paws as hands, and interacting with onlookers.

Rambam grew concerned. If proven wrong, his standing at court could diminish, potentially harming his ability to advocate for the Jewish community.

On the day of the trial, as *Rambam* was preparing to go to the court, a mouse unexpectedly scurried into his snuff-box. Although at first slightly unnerved, *Rambam* appreciated that this was Divine Providence, not coincidence, and brought the box with him to court.

The cat’s performance was indeed impressive – walking upright and balancing a tea tray with remarkable poise. However, when *Rambam* opened his snuff-box and released the mouse, the cat’s training instantly evaporated. It dropped the tray and bounded after the mouse on all fours, reverting completely to its essential nature.

In the *sichah* that follows, the Rebbe communicates a similar message: No matter how spiritually elevated we become, we must ground our conduct in *kabbalas ol*, the acceptance of G-d’s yoke. Otherwise, it is possible that our base tendencies will take control.

Parshas Shemini spans the entire spiritual spectrum, from the Divine fire descending upon the Sanctuary’s altar to warnings against consuming loathsome creatures. This juxtaposition teaches us that without the foundation of *kabbalas ol*, we risk falling precipitously from whatever spiritual heights we might attain to pursue our most base inclinations, just as the well-trained cat abandoned its human pretenses when confronted with its fundamental nature.

From the Apex to the Nadir

Parshas Shemini's Spiritual Spectrum

1. This week's Torah portion discusses three subjects in sequence: First, it speaks about the eighth day of inauguration of the Sanctuary; then, about the death of Aharon's two sons. At the end of the portion, it discusses kosher animals and the like, and it concludes with the prohibition against eating loathsome creatures and crawling things.

The superiority of the eighth day of inauguration over the previous seven days is that on the eighth day, "He, [Moshe], erected the Sanctuary and did not dismantle it."¹ In contrast to the previous seven days when the Sanctuary was erected and dismantled daily, on the eighth day, the Sanctuary was erected and remained standing.

True, in a spiritual sense, everything carried out according to the Torah's command is permanent, an eternal matter.² This also has ramifications in the realm of *halachah*. For the above reason, even though any knot that is destined to be untied is not considered a permanent knot,³ nevertheless, if the Torah commanded that such a knot be made, the knot is considered permanent.⁴ The command of the Torah endows it with permanence. While – like all matters of this physical world – on this material plane, the actual knot will continue to exist only for a limited time, the matter itself is eternal.

Moreover, even when untying the knot will also be done according to the Torah's command – i.e., the Torah instructs that the knot should be untied – nevertheless, during the time the knot [physical-

א. דער סדר פון היינטיקער סדרה איז: פריער רעדט ער וועגן דעם יום השמיני למילואים, דערנאך וועגן מיתת שני בני אהרן, און צום סוף פון סדרה וועגן בהמות טהורות כו' ביז צו איסור אכילת שקצים ורמשים.

די מעלה פון יום השמיני למילואים אויף די פריערדיקע טעג איז, וואס ביום השמיני הקים את המשכן ולא פרקו (מען האט אויפגעשטעלט דעם משכן און אים ניט צענומען). הגם יעדער זאך וואס מען טוט על פי ציווי התורה איז דאך אן ענין אויף אייביק^ט,

- דערפאר איז כאטש אז כל קשר שעתידי להתירו איז ניט קיין קשר של קימא, פונדעסוועגן אויב דער קשר איז געמאכט על פי ציווי התורה, אז די תורה האט געהייסן מאכן דעם קשר, דעמאלט דארף מען זאגן אז דער קשר איז א קשר של קימא. ציווי התורה מאכט דעם ענין אן ענין נצחי. למטה ווערט ער נמשך נאר אין דעם זמן, אבער דער ענין איז אן ענין נצחי.

נאך מער, אפילו ווען דאס וואס עתידי להתירו איז אויך על פי ציווי התורה, די תורה הייסט אים אפבינדן, פונדעסוועגן איז דער קשר בשעת ער איז פאראן, אן ענין

1. See Rashi, Bamidbar 7:1.

2. See Likkutei Sichos, Vol. 1, p. 218ff.

3. See the Alter Rebbe's *Shulchan Aruch* 314:17, 19, 317:1, et al.

4. See Likkutei Sichos, Vol. 14, p.

16, footnote 30, and the sources mentioned there.

ly] exists, it is an eternal matter. The act of untying it – at its appropriate time – is also eternal, but that applies at a different time.

The explanation of this concept resembles *Tanya's*⁵ statement, “Above, [in the spiritual realms,] this unity is eternal, [lasting] forever.... However, below, [in this material world,] it is subject to time.”

This clarifies the custom of tying the knot of *tefillin* each day. According to those opinions⁶ that hold that one must tie and untie the knot daily and retie it anew, it is nevertheless considered a permanent knot.

As such, it is understood that the erection of the Sanctuary during the seven days of inauguration was also an eternal matter. Even so, its timeless quality is not equivalent to the erection [of the Sanctuary] on the eighth day, when, in actual practice, “They erected it and did not dismantle it.” This is especially true since on the eighth day, “fire descended from heaven,”⁷ which represents a lofty spiritual level that was not present at all during the previous days. Thus, the eight days of inauguration collectively constitute a sublime spiritual matter, with the eighth day marking its ultimate fulfillment.

Later, the Torah reading speaks about the death of Aharon's two sons, warning that measures be taken so that such a tragedy should not recur. As is well known,⁸ the death of Aharon's two sons reflects the spiritual motif of *ratzo* (a state of intense yearning to ascend toward G-dliness) without *shov*, (the complementary motif of returning to material consciousness). From this, it is understood that, at that time, the Jewish people on the whole were on an extremely lofty spiritual level, to the extent that they required caution lest their souls actually expire due to excessive spiritual ecstasy.

נְצָחִי. אוֹיֵךְ דְּעַר הֵיִתֵּר - אֵינְךָ זֵיִן זְמַן - אֵיזְ אַ נְצָחִי נָאֵר דָּאָס אֵיזְ אֵינְ אַן אַנְדֵּעֵר זְמַן. עַל דֶּרֶךְ וּוֵי עֵס שְׂטִיטֵי אֵינְ תְּנַיֵאִי וְיַחַד זֶה לְמַעְלָה הוּא נְצָחִי לְעוֹלָם וְעַד וְכוּ' אֵלָא שְׁלֻמְטָה הוּא תַּחַת הַזְּמַן.

דְּעֵרְמִיט וּוְעַט זֵיִן פֶּאָרְעֵנְטֶפֶרְט וּוְעֵגֵן דְּעַם עֵגֵן פּוֹן קֶשֶׁר שֶׁל תְּפִלִּין, לֹוִיט דִּי דְּעוֹת⁷ וְנֹאָס הַאֲלֵטֵן אַז יַעֲדֵן טָאָג דֶּאָרְף מְעַן אוֹיִפְבִּינְדֵּן דְּעַם קֶשֶׁר אֹון צוֹרִיק אִים פֶּאָרְבִּינְדֵּן אִיבְּעֵרְאָנִיִּס, אַז פּוֹנְדֵּעֶסְטוֹוְעֵגֵן הֵיִסְט עֵס אַ קֶשֶׁר שֶׁל קִמָּא. -

בְּמִילָא אֵיזְ דָּאָךְ אוֹיֵךְ דִּי הֶקְמָה פּוֹן שְׁבַעַת יְמֵי הַמִּילּוּאִים אַן עֵגֵן נְצָחִי, פּוֹנְדֵּעֶסְטוֹוְעֵגֵן אֵיזְ דָּאָס נִיט גְּלִיִּךְ צוֹ הֶקְמַת יוֹם הַשְּׁמִינִי וְנֹאָס דָּאָן אֵיזְ גְּעוֹוְעֵן הֶקִּימוּ וְלֹא פֶּרְקוּ בְּפוֹעַל מְמֹשׁ. וּבְפֶרְט אַז בְּיוֹם הַשְּׁמִינִי אֵיזְ יִרְדָּה אִשׁ מִן הַשְּׁמַיִם, וְנֹאָס דָּאָס אֵיזְ אַ הוֹיכְעֵר עֵגֵן וְנֹאָס אֵינְ דִּי פֶּרִיעֵרְדִּיקֶע טֵעַג אֵיזְ דָּאָס אֵינְגֶאָנְצֵן נִיט גְּעוֹוְעֵן.

עַל כָּל פָּנִים אֵיזְ שְׁמוֹנֵת יְמֵי הַמִּילּוּאִים אַן עֵגֵן נְעֵלָה.

וּוִיטְעֵר אֵינְ דְּעַר סְדֵרָה רַעֲדַט עֵר וּוְעֵגֵן מִיתַת שְׁנֵי בְנֵי אַהֲרֹן אֹון זָאָגֵט אַן אַז עֵס נֹאֵל דְּעֵרְצוֹ נִיט קוּמְעֵן.

עֵס אֵיזְ בַּאוּוּאָוּסְט⁸ אַז דְּעַר עֵגֵן פּוֹן מִיתַת שְׁנֵי בְנֵי אַהֲרֹן אֵיזְ רְצוּא אַן אַ שׁוּב. דְּעֵרְפּוֹן אֵיזְ פֶּאָרְשְׁטאַנְדִּיק אַז אֵיִדֵּן זֵיִנְעֵן גְּעֵשְׁטאַנְעֵן דְּעַמְאָלֵט אֵינְ זֵיִעֵר אַ הוֹיכֵן מִצָּב, וְנֹאָס מְעַן הֵאָט גְּעֵדאַרְפֵּט פֶּאָרְהִיטֵן פּוֹן כְּלוֹת הַנְּפֶשׁ בְּפוֹעַל מְמֹשׁ.

5. *Tanya*, ch. 25.

6. See *Tosafos*, *Eiruvin* 97a, s.v. *Abbaye*; *Menachos* 35b, s.v. *mishas*; *Chulin* 9a, s.v. *ve'idach*; *Seder HaDoros*, year 4930.

7. See *Vayikra* 9:24. The phrase used in the main text is found in the *Sifri* on *Bamidbar* 7:1.

8. The mystical significance of the death of Aharon's sons is explained

at length in the *maamarim* entitled *Acharei Mos*, 5649, and 5675 (the latter is published in the series of *maamarim* entitled *BeShaah Shehikdimu*, 5672, Vol. 2, p. 967).

Nevertheless, later in this same portion, the Torah warns about eating loathsome creatures and crawling things “which a person’s soul detests,”⁹ entities that most human beings find repulsive. At first glance, it is difficult to understand: How it is fitting for this commandment to be positioned adjacent to the lofty spiritual matters taught immediately beforehand?

In explanation, it could be said that although the Torah portion discusses exceedingly lofty spiritual levels, nevertheless, its conclusion emphasizes specifically the [necessity of] accepting the yoke of Heaven, as implied by the verse,¹⁰ “For I am G-d who brought you up... [from the land of Egypt].” As *Rashi*¹¹ explains, that phrase indicates that G-d took the Jews out of Egypt, “on the condition that [they] accept [His] commandments.” This stipulation is necessary because our souls are housed in **bodies**.¹² Hence, caution is necessary.

(True, our soul’s connection to our bodies also leads to a positive concept: The body derives from a G-dly source that transcends intellect, comprehension, and contemplation. Therefore, its essential connection is to G-dly qualities that transcend comprehension.)

Nevertheless, the body’s inherent attraction to physical matters leads to the following practical lesson: We must rely on [the fundamental approach of] accepting the yoke of Heaven in all matters, regardless of our spiritual standing, no matter how lofty it is. Without the foundation of the acceptance of G-d’s yoke, we may eventually stumble spiritually and fall – even to the level of eating loathsome creatures and similar paths of undesirable conduct (G-d forbid).

פונדעסטוועגן איז נאכדעם
אין דער זעלבער סדרה זאגט
ער אן, וועגן אכילת שקצים
ורמשים שנפשו של אדם קצה
בהם, וואס אויך מצד שכל
אנושי איז עס זייער מאוס. אין
פלוג - ווי פאסט עס אז דאס
זאל שטיין בסמיכות צו אזוינע
הויכע ענינים?

קען מען זאגן, אז הגם
ער רעדט וועגן זייער הויכע
מדריגות, פונדעסטוועגן זאגט
ער אן צום סוף וועגן קבלת על
דוקא: כי אני ה' המעלה אתכם
וגו' על מנת שתקבלו מצותי
וכו'. ווארום עס איז דאך דא
דער גוף¹² אויך, און פון דער
צווייטער זייט - למעליותא:
דער גוף נעמט זיך דאך פון אן
ארט וואס איז העכער פון שכל,
השגה והתבוננות. איז דערפאר
שיכרותו בעצם צו ענינים שאינם
השגה כו'.

דערפון איז דער פועל יוצא,
אז מען מוז אנקומען אין אלע
זאכן צו קבלת על אפילו אז
מען שטייט אין א הויכן מצב.
אן קבלת על קען מען מיט דער
צייט אראפפאלן ביז אכילת
שקצים כו' חס ושלום.

(משיחת ש"פ שמיני תש"י)

9. See *Vayikra* 11:10-43.

10. *Vayikra* 11:45.

11. See *Rashi, Sifra*, on the above verse.

12. This concept can be better understood, based on the story that the Maggid of Mezritch related

to the Alter Rebbe, about a vision he had. He saw how Moshe was explaining to young schoolchildren the verse (*Bereishis* 17:17), “Avraham fell on his face and laughed...” Moshe explained that all the interpretations of the Torah are true and “a verse never departs from its simple meaning” (see *Shabbos* 63a).

“If you will ask, ‘How is it possible that Avraham would doubt G-d’s statement?’” (See *Bereishis Rabbah* 47:4.) “This doubt stems from the body. Even a holy body is still flesh.” See *HaTamim*, Vol. 2, p. 71; *Kovetz Michtavim B’dvar Amiras Tehillim*, p. 197; the *Igros Kodesh* of the Rebbe Rayatz, Vol. 3, p. 454-455.

אמת, ואין מקרא יוצא מידי פשוטו, ואם תאמרו איך אפשר הדבר אשר אברהם יהיה מסתפק במאמר השם, תדעו, אשר זהו מצד הגוף, ואשר גם גוף קדוש בשר הוא (התמים חלק ב' ע' עא. קובץ מכתבים בדבר אמירת תהלים, ע' 791. אגרות קודש אדמו"ר מהור"צ ח"ג ע' תנ"ה).

(כב) נתבאר בארוכה בד"ה אחרי מות דשנת תרמ"ט, ודשנת תרע"ה (בהמשך תער"ב).
(כג) יובן ביותר על פי ספורו של הרב המגיד לרבנו הזקן מה שראה במחזה, איך שמושה רבנו תירץ לתינוקות של בית רבן במה שנאמר: ויפול אברהם על פניו ויצחק גו' - דכל הפירושים

(יח) שולחן ערוך יורה דעה סימן פב, סעיף ג.
(יט) זע לקו"ש ח"א עמוד 812 און ווייטער.
(כ) פרק כה.
(כא) זע תוספות ד"ה אביי (עירובין צו, א). תוספות ד"ה משעת (מנחות לה, ב). תוספות ד"ה ואידך (חולין ט, א). סדר הדורות ד' אלפים תתק"ל.

SHEMINI III | שמיני ג

Adapted from a *sichah* delivered on *Shabbos Parshas Shemini*, 5715 (1955)

Introduction

"Serve G-d with joy"¹ is a theme frequently emphasized in Jewish thought. As *Rambam* writes,² "The happiness with which a person should rejoice in the fulfillment of the *mitzvos* and the love of G-d who commanded them is a great service." The reciprocal relationship between joy and Divine service is obvious. If our service to G-d is not joyous, that means we do not truly appreciate the connection with G-d that our Divine service brings about. Were we to feel that connection fully, how could we not be joyous?

Yet the experience of true joy remains elusive for many. We calculate, we measure, wondering how others will view us when we let loose. Such thoughts present barriers to the complete self-transcendence that genuine joy requires. In the *sichah* that follows, the Rebbe gives us a paradigm to emulate – and thus experience – unbounded happiness. King David's uninhibited dancing before the Ark of the Covenant shows us how the path to authentic joy lies precisely in forgetting oneself entirely.

This teaching speaks directly to our spiritual journey today. How can we move beyond self-consciousness in our Divine service and experience the liberation that comes when we set aside our concern for how others perceive us?

The Rebbe shows us that the ultimate measure of spiritual greatness and inner happiness can be attained through transcending our own importance and opening ourselves up to something infinitely greater – an unrestricted connection with G-d.

1. *Tehillim* 100:2.

2. The conclusion of *Hilchos Lulav*.

The Power of Selfless Joy

When a King Dances

1. The *Haftarah* of this week's Torah portion relates how King David led the Ark of G-d from the house of Oved-Edom the Gittite to the City of David.

It relates that on the way to the City of David, "David danced with all his might before G-d; and David was girded with a linen *ephod*."¹ Upon arriving in the City of David, his joy increased; "King David was leaping and dancing before G-d."²

We need to understand the significance of the variations in the narrative between David's actions outside the city and those within the City of David:

a) Originally, the reading mentions, "David was girded with a linen *ephod*," however, when describing his actions while inside the City of David, this detail is not mentioned.

b) Earlier on, it states only that "he was dancing"; there is no mention made of leaping, but in the City of David, he is described as "*leaping and dancing*."

The continuation of the narrative also requires clarification. When David's wife, Michal, the daughter of Shaul, saw "King David leaping and dancing," she looked down upon him with disdain for acting in what she considered an unbecoming manner, and she rebuked him for it. David answered her, "Before G-d, who chose me over your father... I will demean myself even more than this."³ Why did David preface his response with mention of G-d's choice of him over Shaul? He only needed to explain the reason for his joy.

1. II *Shmuel* 6:14. As stated later, an *ephod* is one of the eight garments of the *Kohen Gadol*. A similar garment

was also worn by those seeking prophecy.

א. אין דער הפטרה פון היינטיקער סדרה דערציילט זיך ווי דוד המלך האט געפירט דעם ארון האלקים פון בית עובד אדום הגתי צו עיר דוד. אויפן וועג, ווערט דערציילט, אז ודוד מכרכר בכל עז לפני ה' ודוד חגור אפוד בד. קומענדיק אין עיר דוד שטייט דער לשון: המלך דוד מפגז ומכרכר לפני ה'.

דארף מען פארשטיין דעם רמז אין די שינויים בלשון הכתוב צווישן חוץ לעיר מיט עיר דוד: (א) פריער ווערט דערמאנט ודוד חגור אפוד בד און אין עיר דוד ווערט דאס גיט דערמאנט. (ב) פריער שטייט נאר מכרכר און אין עיר דוד - מפגז ומכרכר.

אויך דארף מען פארשטיין וואס עס ווערט דערציילט ווייטער, אז בשעת מיכל בת שאול האט געזען ווי המלך דוד מפגז ומכרכר, האט זי אפגעשפאט פון אים. האט איר דוד געענטפערט, לפני ה' אשר בחר בי מאביד כו' ונקלותי עוד מזאת גו'. צוליב וואס האט ער מקדים געווען אשר בחר בי מאביד? ער האט דאך נאר געדארפט דערקלערן די סבה פון זיין שמחה.

2. Ibid. 6:16.

3. Ibid. 6:21-22.

Why Was David Wearing a Linen Ephod?

2. Regarding a linen *ephod*, *Rambam*⁴ emphasizes that this *ephod* was not the *ephod* which was one of the eight priestly garments worn by the *Kohen Gadol*,⁵ because the *ephod* of the priestly garments was not only made of linen but also of “sky-blue wool, purple wool...” To substantiate that statement, he brings proof from the Prophet Shmuel,⁶ who was a Levite,⁷ yet the verse itself states that Shmuel was “a youth girded with a linen *ephod*.”⁸

Rambam concludes that the linen *ephod* was worn by the disciples of the prophets and by those worthy of having the Divine spirit rest upon them to indicate that they had reached “the level of the *Kohen Gadol* who speaks by means of the *ephod* and the breastplate⁹ with Divine inspiration.”⁴

In other words, prophecy is an extremely lofty level. As our Sages state,¹⁰ “The Divine Presence rests only upon one who is wise, mighty, wealthy, and of [impressive] stature”; they further enumerate other qualities. Nevertheless, even for a person who embodies these qualities, garments and their nature are significant. As such, we find that when the prophetic spirit rested upon a person, “[he] removed his garments.”¹¹ Therefore, as a sign that one is prepared and worthy for the Divine spirit to rest upon him, he would gird himself with a linen *ephod*.

ב. וועגן אַפּוד בַּד זאָגט דער רמב״ם¹² אז ער איז ניט פון די שמונה בגדי כהונה, ווארום דער אפוד פון די בגדי כהונה איז געווען ניט נאר פון בד - פשתן - נאר אויך פון תכלת ואַרְגָּמן גו', און ברענגט א ראיה פון שמואל הנביא¹³ וואס ער איז געווען א לוי און פונדעסטוועגן שטייט אויף אים נער חגור אפוד בד.

און דער רמב״ם פירט אויס אז דעם אפוד בד פלעגן טראגן בני הנביאים און דער וואס איז ראוי שתשרה עליו רוח הקדש, אויף צו ווייזן אז ער איז צוגעקומען “למעלת כהן גדול שמדבר על פי האפוד והחשן ברוח הקדש”.

דאס הייסט אז אזוי ווי נבואה איז זייער א הויכע מדריגה, ווארום אין השכינה שורה אלא על חכם גבור ועשיר ובעל קומה¹⁴ און די איבעריקע מעלות וואס מען רעכנט אויס, און אויך דעמאלט איז נוגע דער ענין פון די לבושים און ווי אזוי זיי זיינען, ביז אז מען זאגט ויפשוט את בגדיו, איז אלס א סימן אז מען איז גרייט און ראוי שתשרה עליו רוח הקדש, פלעגט זיין חגירת אפוד בד.

4. *Hilchos Klei HaMikdash* 10:13.

5. Obviously, King David was not wearing one of the *Kohen Gadol*'s garments. The Rebbe is emphasizing that this *ephod* was of a different type and worn for a different purpose.

5. Seemingly, *Rambam* could have proved his point even more powerfully by citing the story of King David here, for David was not even of the tribe of Levi and thus was not at all connected to the service in the Sanctuary.

As explained in the *sichos* of *Shab-*

bos Parshas Shemini, 5715, *Rambam* did not cite David's wearing an *ephod* because David's era was an intermediate phase between the era of the Sanctuary of Shiloh and the *Beis HaMikdash*. As such, at this time, the prohibition against a non-*kohen* wearing the priestly garments was not as severe as in the era of Shmuel when the Sanctuary of Shiloh was standing. See *Toras Menachem*, Vol. 14, p. 62ff.

7. See *I Divrei HaYamim* 6:18-22.

8. *I Shmuel* 2:18.

9. Regarding the *Kohen Gadol*

speaking with Divine inspiration, see *Rambam*, loc. cit. 10:11.

10. *Shabbos* 92a.

11. *I Shmuel* 19:24; see the *maamar* entitled *Basi LeGani*, 5710, sec. 5.

In chassidic thought, garments refer to a person's thought, speech, and action (*Tanya*, ch. 3) and also his self-perception (*Basi LeGani*, loc. cit.). The intent appears to be that to achieve prophecy, a person's thought, speech, and action must be flawless. Even then, however, he must “remove his garments,” and divest himself of his self-perception.

This concept cited by *Rambam* is sourced in the *Talmud Yerushalmi*,¹² which relates that in Nov, the city of *kohanim*, there were 85 *kohanim* who wore a linen *ephod*. The *Talmud Yerushalmi* asks: How is that possible when there is only one *Kohen Gadol*? It answers that wearing the linen *ephod* served as a sign of their stature: “All of them were worthy to be *Kohanim Gedolim*.” This aligns precisely with *Rambam*’s explanation cited above.

When Joy Has No Ulterior Motive

3. One of the preparations for prophecy is seclusion; generally, that is practiced outside a city. David made his primary preparations for prophecy while he was on the way to, but still outside the City of David. Accordingly, the narrative relates that there, he was wearing a linen *ephod*.

This also explains [why he was] “dancing with all his might before G-d,” since “the Divine Presence rests only amid joy.”¹³ Also, the term *mecharker*, translated as “dancing,” also means “praising.”¹⁴ David was reciting psalms and praises to G-d to elicit the revelation of prophecy, for praises and laudations evoke Divine potentials that are usually hidden, too sublime to be revealed, as is well known.¹⁵

When describing the joy in the City of David, the text also mentions that David was “leaping,” indicating exuberant dancing.¹⁶ Outside the city, his dancing was not exuberant; possibly he did not dance at all.¹⁷ As explained in *Chasidus*,¹⁸ dancing stems from joy permeating the

דער ענין וואס דער רמב"ם זאגט, האט אַ מקור אין ירושלמי,¹² אין נוב עיר הכהנים זיינען געווען 85 כהנים וואס האבן געטראגן אפוד בד, פֿרעגט דער ירושלמי, אַ כהן גדול איז דאך מער ניט ווי איינער? ענטפֿערט ער, שְׁכָלָם היו ראויים לכהנה גדולה. והן הם דברי הרמב"ם.

ג. איינע פון די הכנות צו נבואה איז התבודדות, וואס בדרך כלל איז דאס אויסער דער שטאט. בשעת דוד איז געווען אויפן וועג, מחוץ לעיר, דארט איז דער עיקר ארט וואס ער האט זיך מכין געווען צו נבואה, דערפאר איז דארט דערמאנט אז ער האט אויך געטראגן אן אפוד בד.

דערפאר איז אויך מכרך בכל עז לפני ה', ווארום אין השכינה שורה אלא מתוך שמחה.¹³ אויך איז מכרך דער טייטש משבח, געזאגט שירים ותשבחות צו דעם אויבערשטן, בכדי ארויסרופן דעם גילוי הנבואה, ווארום תשבחות והילולים רופן דאך ארויס כחות הנעלמים, ווי באוואוסט.¹⁴

ביי דער שמחה פון עיר דוד דערמאנט זיך אויך מפני, א באווייז אויף ריבוי הריקוד. מחוץ לעיר איז עס ניט געווען אזוי, אדער ס'איז גאר קיין ריקוד ניט געווען. ריקוד, ווערט דערקלערט אין חסידות, קומט פון דעם וואס די שמחה

12. *Sanhedrin* 10:2.

13. *Shabbos* 30b.

14. See *Targum Yonason* and the second interpretation of *Radak* cited in footnote 15 below.

15. *Torah Or, Hosafos, Parshas*

Vayechi; Derech Mitzvosecha, mitzvas Hallel.

16. See *Radak* on *II Shmuel* 6:16, which interprets *mecharker* as “danced exuberantly” and also notes that *I Divrei Hayamim* 15:29 uses the term *misachek* (“rejoice”) rather than

mecharker. However, *Radak* – as does *Targum Yonason* – also mentions the interpretation “praise.”

17. I.e., according to the interpretation of *mecharker* as “praising.”

18. *Shaar HaEmunah*, p. 106a, et al.

person thoroughly, to the extent that it affects even the feet.

That is why the term “leaping” is mentioned specifically in the second verse. David’s joy outside the city had a specific purpose; he sought to elicit prophecy, that the Divine Presence would rest upon him. Since his joy had a purpose and a goal, it was limited and did not permeate him entirely. In the City of David, by contrast, his joy had no ulterior motive and, consequently, was unlimited. As such, there, he was also “leaping.”

Royal Dignity and Unbridled Joy

4. This also explains why Michal, the daughter of King Shaul, could not accept that David was “leaping and dancing before G-d” in the City of David.

She could have accepted an expression of joy that is measured and calculated. True, “a king should not be seen”¹⁹ while he is involved in matters that weaken the fulfillment of the command,²⁰ “You shall surely set a king over yourself,” which is interpreted²¹ as meaning “that you shall regard him with fear.” Thus, even his dancing outside the city might have seemed inappropriate for a king. Nevertheless, since that expression of joy had a specific purpose – the attainment of prophecy – it was rooted in logic and reason and was intellectually acceptable. However, his “leaping and dancing” in the City of David with such joy transcended limitations of logic and reason – and that Michal could not accept with equanimity.

The Primary Characteristic of Leadership

5. This also explains why, in his response to Michal, David stated that he danced before G-d,²² “Who chose me over your father.” With these words, he

נעמט אים דורך, דורך און דורך, ביו עס דערלאנגט אויך אין די פיס.

דערפאר ווערט דער ווארט מפיז דערמאנט אין צווייטן פסוק דוקא: די שמחה מחוץ לעיר איז געווען מיט א מבוקש - נבואה והשראת השכינה, ובמילא - בהגבלה, עס איז ניט אין גאנצן דורך און דורך. די שמחה פון עיר דוד דוקא, א שמחה אן א מבוקש ובמילא - בלי גבול, דארטן איז אויך - מפיז.

ד. דערמיט וועט מען אויך פארשטיין וואס ביי מיכל בת שאול האט זיך ניט אפגעלייגט דאס וואס דוד איז מפיז ומכרכר לפני ה' אין עיר דוד.

אויף א שמחה מיט א חשבון, איז הגם טאקע אין רואים את המלך²³ ווען ער איז אין אזוינע ענינים וואס מאכן א חלישות אין דעם שום תשים עליך מלך שתהא אימתו עליך, פונדעסטוועגן, וויבאלד עס איז מיט א מבוקש, האט עס אן ארט אין טעם ודעת, על פי שכל. אבער מפיז ומכרכר אין עיר דוד, וואס איז געווען למעלה מהגבלה, למעלה מטעם ודעת, לייגט עס זיך ניט אפ.

ה. דערמיט וועט מען אויך פארשטיין, וואס דוד האט איר געענטפערט: אשר בחר בי מאביך -

19. *Sanhedrin* 22a. In that source, the Talmud gives examples of when it is inappropriate to see a king:

when he is taking a haircut, when naked, and when bathing.
20. *Devarim* 17:15.

21. *Sanhedrin* 20b, 22a,

22. *II Shmuel* 6:21.

pointed out the difference in their approaches to Divine service. Shaul's Divine service was measured – structured according to logic and reason. For this reason, Shaul did not want to utterly destroy everything belonging to the nation of Amalek. According to his logic, it was – as he told Shmuel – appropriate to keep “the best of the sheep and cattle to sacrifice them to the L-rd your G-d.”²³

This is what David meant by noting that it was G-d, “Who chose me over your father... to appoint me as a ruler.” The kingship was taken from Shaul who “followed his reason”²⁴ and given specifically to David because David's Divine service was based on the acceptance of the yoke [of Heaven], as it is written,²⁵ “My servant David.”

G-d's choice of David emphasizes that the establishment of an enduring monarchy must be based on accepting the yoke of Heaven. The king must have no sense of individual importance, as David continued,²⁶ “I will demean myself even more than this... and I will be humble...,” showing a dedication to G-d that went beyond the limitations of the intellect.

To Proceed to *Mashiach* with Joy

6. The above concepts also provide support for the chassidic custom – practiced by the Rebbeim as well – to dance, clap hands, and the like, on *Shabbos* and festivals. True, such conduct requires a special explanation according to *nigleh*, the revealed, primarily legalistic dimension of Torah, to show how it fits with the ruling of the Mishnah.²⁷ Nevertheless, chassidim do this without hesitation.

עַר הָאֵט דְּעַרְמִיט אָנְגְּעוּוּיִן דָּעם
חִילוּק אֵין סִדְר הָעֲבוּדָה. שְׂאוּל'ס
עֲבוּדָה אִיז גְּעוּוֹעֵן עַל פִּי טַעַם
וְדַעַת, וּוְאָס דְּעַרְפָּאָר הָאֵט שְׂאוּל
נִיט גְּעוּוֹאָלֵט מַחְרִים זַיִן עֲמִלְקִין
אִינְגאַנְצֵן, וּוְיִל עַל פִּי שִׁכְל אִיז
אוּסְגְּעוּקוּמֵען אַז מְען דָּאַרְף הָאַבֵּן
דָּעם מִיטב הַצָּאן וְהַבְּקָר לְמַעַן
זְבוּחַ לַה' אֱלֹקֶיךָ, וּוְי עַר הָאֵט
גְּעוּזאַגֵט שְׂמוּאֵל'ן.

און דאס האט דוד געזאגט,
אשר בחר בי מאבדך: שׂאוּל וואס
הלך אחרי הטעם, האט מען פון
אים צוגענומען די מלוכה, און
אפגעגעבן אים, לצוות אותי נגיד,
דודן דוקא, וואס זיין עבודה איז
קבלת על, אזוי ווי עס שטייט
ודוד עבדך. איז אויב מען וויל עס
זאל זיין א מלוכה קימת, דארף
זיין קבלת על, ונקלותי גו' והייתי
שפל גו' - אן הגבלה פון שכל.

1. דאס איז אויך א סיוע צו דעם
וואס מען פירט זיך ביי חסידים,
און אזוי האט מען געזען אויך ביי
די רבנים, אז שבת ויום טוב טאנצט
מען, מען פאטשט מיט די הענט
וכו', כאטש אז לויט דער משנה
פארלאנגט דאס א ביאור מיוחד
על פי נגלה²⁷, פונדעסטוועגן טוט

23. *I Shmuel* 15:15.

24. *Or Hatorah, Devarim*, Vol. 2, p. 622; *Sefer HaMaamarim* 5629, p. 283. See *Likkutei Sichos*, Vol. 3, p. 913ff. (translated in *Selections from Likkutei Sichos, Festivals*, Vol. 1, p. 440ff.).

25. *Yechezkel* 37:24.

26. *II Shmuel* 6:22.

27. See *Beitzah* 36b, which states that one should not clap his hands, slap his hand on his thighs, nor dance on *Shabbos* and festivals. Note, however, *Rama, Shulchan Aruch, Orach Chayim* 339:3, who writes that although in the Talmudic era, restrictions were placed against clapping and dancing on *Shabbos*

and festivals, there is a basis for permitting such practices in the present era. *Minchas Elazar*, Vol. 1, responsum 29, states that although *Rama* did not explicitly permit such practices, there is a time-honored custom of rejoicing in such a manner within the chassidic community.

The inner reason for such conduct is that it is based on the concept that we are constantly drawing closer to *Mashiach*.

Indeed, immediately after the destruction of the *Beis HaMikdash*, the Jewish people had already embarked on the path leading to the coming of *Mashiach*. Thus, the Midrash relates²⁸ that from the moment of the destruction, it took only “as long as the bellowing of an ox” before “the redeemer of Israel was born.” From that time onward, from moment to moment, we draw ever closer to the time when it will be as G-d declared, “My servant David will be king over them” – over all Israel – as “a leader for them forever.”²⁹

Therefore – following *Rambam’s*³⁰ ruling – the [chassidic] practice is to follow the approach of “My servant David” – to express joy in our Divine service, “leaping and dancing before G-d.”

מֵעַן עַם בְּפִשְׁטוּתוֹ. דָּאָרְף מְעַן זָאגֵן דְּעַם טַעַם פְּנִימֵי כְּנִ"ל:

אָזוּי וּוִי עַם וְוַעֲרַט דָּאָךְ אֶלְצֵן נַעֲנֻטְעֵר צוּ מְשִׁיח'ן,

- בְּאֵלֶּד נָאכֵן חוֹרְבֵן הָאֵט מְעַן שׁוִין אֲנִגְעָהוּיבֵן צוּ גִיִּין אֲנִטְקֵעֵגֵן מְשִׁיח'ן, וּוִי דְּעַר מְדַרְשׁ דְּעַרְצִיִּילֵט²⁸, אָז מְרַגַע הַחוֹרְבֵן הָאֵט גְּעַנּוּמְעַן נָאֵר כְּגַעֲיָה שֶׁל פְּרָה וְנוֹלֵד מוֹשִׁיעֵן שֶׁל יִשְׂרָאֵל, אִין מְרַגַע לְרַגַע וְוַעֲרַט מְעַן אֶלְצֵן נַעֲנֻטְעֵר צוּ דְּעַם זְמַן וּוְאָס וְעַבְדֵי דוּד מְלִךְ עֲלֵיהֶם, עַל כֹּל יִשְׂרָאֵל, נְשִׂיא לְהֵם לְעוֹלָם לִי -

דְּעַרְפָּאֵר פִּירַט מְעַן זִיךְ - וְכַפְסֵק הַרְמַב"ם²⁹ - אִין דְּעַם סְדֵר פִּין וְדוּד עַבְדֵי - "מִפְּזוֹ וּמְכַרְכֵר לְפָנֵי ה'".

(משׁיחת ש"פ שמיני, תשט"ו)

28. *Eichah Rabbah* 1:51. See *Likkutei Sichos*, Vol. 2, p. 359ff.

29. *Yechezkel* 37:24-25.

30. At the conclusion of *Hilchos Lulav*, *Rambam* writes:

The happiness with which a person should rejoice in the fulfillment of the *mitzvos* and the love of G-d... is a great service.... Thus, David, King of Israel, declared (*II Shmuel* 6:22), "I will

demean myself even more than this," because there is no greatness or honor other than rejoicing before G-d, as (*II Shmuel* 6:16) states, "King David was leaping and dancing before G-d."

<p>(ג) ראה לקו"ש ח"ב ע' 359 ואילך. (ד) יחזקאל לו, כד"כ. (ה) סוף הלכות לולב: שהשמחה שישמח האדם בעשיית המצוה ובאהבת הא"ל כו' וכן דוד מלך ישראל אמר ונקליתי כו' והמלך דוד מפזז ומכרכר לפני ה' כו'.</p>	<p>(כט) הוספות לתורה אור ויחי. דרך מצותיך, מצות הלל. (ל) זע רד"ק דָּאָרַט (שמואל"ב ו, טז). און אין תרגום דָּאָרַט. (לא) סנהדרין כב, א. (לב) ביצה לו, ב. שולחן ערוך אורח חיים סימן שלט ס"ג. שאלות ותשובות מנחת אלעזר ח"א סימן כ"ט.</p>	<p>(כד) סוף הלכות כלי המקדש. (כה) הטעם שלא הביא הרמב"ם ראייה מדוד שלא היה משבט לוי כלל, דלכאורה היא ראייה אלימתא יותר - נתבאר בהשיחה בארוכה, ואין כאן מקומו. (כו) שבת צב, א. (כז) סנהדרין פרק י הלכה ב. (כח) שבת ל, ב.</p>
---	--	--

CREDITS:

Copyright by Sichos in English

Rabbi Eliyahu Touger
Rabbi Sholom Ber Wineberg
Translators

Rabbi Sholom Zirkind
Rabbi Zalmy Avtzon
Content Editors

Uriella Sagiv
David Hendler
Copy Editors

Yosef Yitzchok Turner
Typesetting

Spotlight Design
Layout and Cover

Mayer Preger
Advisory Board

Rabbi Shmuel Avtzon
Director, Sichos In English

הרה"ת ר' משה יהודה בן ר' צבי יוסף ע"ה
Rabbi Moshe Kotlarsky OBM,
whose commitment has brought this sacred initiative to fruition

